

metega tantsijaid. Paralleelselt nendega nägime aga esinemas ka võrdlemisi algajaid, eriti meestantsijate hulgas. Öhtu kava koosnes mitmesugustest numbritest klassikalisest balletist kuni karaktertantsudeni. Tantsude seades nägime tantsude üldjuhi A. Ekstoni, samuti tema abi B. Blinofi ning tantsijate oma loomingut. Paralleelselt sellega oli varem tuntud palu R. Olbrei loominguks.

Öhtu juhatati sisse „Estonia“ orkestrilt avamänguga balletile „Prometheuse loomine“. A. Ekstoni seatud „Valss-fantaasia“ (M. Glinka) oli püütud rakendada jutustavat elementi, mis ka meeldivalt mõjule pääsis. Tantsus oli värskest ja erksat tujuküllust, mida kandsid endas eriti solistid Z. Kalevi ja B. Blinoff. Võrdlemisi puhtalt esitas E. Määrits variatsioonid balletist „Giselle“. Koreograafiliselt karakteriküllane oli R. Olbrei mõõgatants balletist „Punane moon“, kuigi tantsijad H. Palang ja A. Riismann võinuksid selle esitada viimistelduma puhtusega. Ahmaseks ja ideelt segaseks jäi V. Leeveri seatud ja teostatud „Mälestus“ (T. Kuula). B. Blinofi „Pinges“ (E. Grieg) oli väga puhast joont tantsija ettekandel, kuigi oma seadelt see tants võinuks olla iseloomult teravam. Sama tuleks ütelda S. Otsa seatud „ööliblika“ (R. Schumann) kohta Z. Kalevi ettekandes. Seevastu aga S. Otsa seatud „Tarantella“ (L. Schytte) oli head värsket hoogu ja ehtsat meeleolu. Oma õrna lüürikaga pää-

autori ettekandes. Käteingutuste peenemat väljatootust nägime ka H. Tohvelmanni „Hindu tantsus“ (E. Kapp), mis niihästi seadelt kui ka G. Raudsepa esituselt jättis võrdlemisi ühtlase ja stiilse mulje. S. Otsa seatud tantsus „Kolmekesi“ (J. Jürme) oli nagu meeleolupuudust tunda. Tantsijail V. Viirel, A. Allal ja G. Kivisalul ei paistnud olevat omavahel küllalt tihedat kontakti. Tants oli ideelt segasevõltu. Seevastu head ehtsat meeleolulist lendlevust oli A. Koiti „Valsis“ (J. Strauss), mille esitasid G. Raudsepp, H. Malling ja A. Koit. R. Olbrei etüüdilist „Hiina tantsu“ (P. Tšaikovski) tantsis B. Blinoff puhtalt, kuid siiski liiga „euroopalikult“. Rahvatantsude esituse kohta üldse võiks ütelda, et neisse oli küll hästi sulatatud spetsiifilisi, eri maade tantsudele omaseid sugemeid, kuid mitte alati ei suutnud tantsijad siiski tabada tantsu hinge ta rahvapärases ehtsuses, mis ka muidugi väga raske on. Eesti rahvatantsudest esitati kauni meeleolukusega „Kaera-Jaan“ (rahvaviis) S. Otsa seades, Z. Kalevi, D. Trimmi ja A. Ebrause ettekandes. Tantsuöhtu lõppes R. Olbrei „Targarehealusega“ (E. Tubin), kus hästi mõjule pääsis see põhjamine karge lüürika, mis kõneleb meie rahvatantsu motiivistikust.

Tantsuöhtusse tõid väärtuslikku vaheldust muusikalised ettekanded T. Kohalt ja H. Schützilt.

Öhtu jättis mulje, et „Estonia“ balletirühmal on eeldusi mõne ulatuslikumagi ülesande lahendamiseks.

A.